

วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 29 เทศกาลธรรมดา ปี C

ข้อคิดจาก FABC

สอนเรื่อง “การภาวนา” ต่อจากสัปดาห์ที่แล้ว

- เพื่อสอนคริสตชนให้สวดภาวนาตามโมฆยามต่าง ๆ อีกทั้งโอกาสต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ชีวิตคริสตชนศักดิ์สิทธิ์
 1. ภาวนาเวลาเช้าเมื่อตื่นนอน สวดภาวนาทักก่อนและหลังอาหาร รวมถึงการภาวนาคำก่อนเข้านอน
 2. การพยายามจัดเวลาเจียบบางช่วงของแต่ละวัน เพื่อรำพึงส่วนตัว หรือหาเวลาเจียบส่วนตัวเพื่อพบปะกับพระเจ้าเสมอๆ

บทอ่านจากหนังสืออพยพ (อพย 17:8-13)

- หนังสืออพยพ เล่าเรื่องการต่อสู้ของประชากรอิสราเอลขณะที่พวกเขากำลังเร่ร่อนในถิ่นทุรกันดาร ชาวอามาเลซยกทัพมารุกรานทำให้พวกเขาต้องออกไปต่อสู้
- ข้อสังเกตสำคัญคือ พวกเขาเพิ่งอพยพออกมาจากประเทศอียิปต์อย่างอัศจรรย์ พระยาห์เวห์ทรงนำพวกเขาข้ามทะเลแดง ในหนังสืออพยพบทที่ 14 ก่อนหน้านั้น ประชากรอิสราเอลรอดพ้นจากเงื้อมมือของฟาโรห์ที่กดขี่พวกเขาให้เป็นทาสในอียิปต์นับร้อยๆ ปี
- ในบทที่ 16-17 เราเห็นว่า นับจากวันที่ออกจากอียิปต์ ฟาโรห์ไม่ใช่ผู้มีอำนาจต่อชีวิตพวกเขาอีก แต่เป็น “พระยาห์เวห์” ที่ทรงพาเขาเดินในถิ่นทุรกันดาร สิ่งที่เราเห็นในสองบทนี้คือ
 - พระยาห์เวห์ประทานน้ำให้เขาดื่ม “น้ำที่ไหลจากหินในถิ่นทุรกันดาร”
 - ประทานอาหาร เพื่อให้เขากินเช่นกัน
- โดยสรุปคือ พระยาห์เวห์คือพระเจ้าที่ทรงเอาพระทัยใส่ (care) พวกเขาทุกเรื่อง พระองค์คือพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาคือประชากรของพระองค์ (ไม่ใช่ฟาโรห์ที่เคยกดขี่อีกต่อไป แต่เป็นยาห์เวห์ที่เอาพระทัยใส่ เลี้ยงดูทุกเรื่อง)
- บทอ่านในวันนี้เป็นเรื่องต่อเนื่องกันคือ “ในวาระที่ต้องทำสงครามต่อต้านการรุกรานของชาวอามาเลซ” เราพบว่า อาศัยการยกมือของโมเสส (เครื่องหมายของการภาวนาและศิโรราบต่ออำนาจของพระเจ้า) อาศัยการภาวนาของโมเสส พระยาห์เวห์ทรงทำให้ประชากรของพระองค์ได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน
- โมเสส ยกมือภาวนาตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ประชากรได้รับชัยชนะ

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงทิโมธี ฉบับที่สอง (2 ทธ 3:14-4:2)

- เปาโลเตือนทิโมธี ให้ดำรงมั่นคงอยู่ในสิ่งที่ได้เรียนรู้และได้เชื่ออย่างมั่นคง โดยพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่ได้เรียนรู้ พระคัมภีร์ที่สามารถสอนให้บรรลุถึงความรอดอาศัย “ความเชื่อในพระเยซู”

- “ความเชื่อในพระเยซู” สำหรับเปาโลไม่ใช่เพียงการยึดมั่นในพระเยซู แต่เป็นการเชื่อมั่นในความซื่อสัตย์ของพระเยซูเจ้าในองค์พระบิดาจนถึงกับยอมรับความตายบนไม้กางเขน เราจึงต้องมีความเชื่อและปฏิบัติตามพระแบบฉบับความนอบน้อมเชื่อฟังของพระเยซู เพื่อจะมีชีวิตนิรันดร์
- ต้องเชื่อมั่นในพระวาจา ที่สั่งสอนให้ดำเนินชีวิตในคุณงามความดี และปรับปรุงชีวิตเสมอ

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา (ลก 18:1-8)

- พระเยซูเจ้าทรงสอนในพระวรสารวันนี้ชัดเจนว่า “จำเป็นต้องอธิษฐานภาวนาอยู่เสมอโดยไม่ท้อแท้ใจ”
- นิทานเปรียบเทียบเรื่องผู้พิพากษาคนนั้น แม้เป็นคนไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เกรงกลัวมนุษย์ ในที่สุดเพราะการร้องขอไม่หยุดหย่อนของหญิงหม้าย นางก็ได้รับความยุติธรรม (อย่างน้อยเพราะผู้พิพากษาไม่ต้องการที่จะต้องรำคาญต่อไป)
- นั่นเป็นท่าทีของผู้พิพากษาธรรมคนนั้น พระเยซูเจ้าทรงเล่าเรื่องนี้ เพื่อชี้ให้เราเห็นความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างความยุติธรรม กับความเที่ยงธรรมและเปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้า
- พระเจ้าจะไม่เป็นเช่นนั้นแน่ ถ้าเราขอพระเมตตาของพระองค์ ถ้าเรา “เร้าวิงวอน” พระองค์จะประทานความช่วยเหลืออย่างแน่นอน พระองค์จะไม่มีวันทรงชักช้า
- สิ่งสำคัญ คือ พระองค์ปรารถนาจะพบความเชื่อมั่นที่จะภาวนาและ “รบเร้า” ต่อพระเจ้า เพื่อขอพระกรุณาของพระเจ้า
- ดังนั้นประเด็นสำคัญคือ เพราะพระเจ้าทรงเที่ยงธรรม และทรงพระกรุณาพระองค์จะประทานตามคำวิงวอนอย่างแน่นอน ดังนั้น เราต้องมั่นใจและภาวนาอยู่เสมอไม่หยุดหย่อน

การไตร่ตรอง

- เราภาวนาเสมอด้วยใจหรือไม่
- ในการภาวนานั้น เราศิโรราบต่อพระประสงค์ และพลังอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าด้วยใจใหม่
- เราคริสตชนเชื่อมั่นคงเพียงใดว่า การภาวนาถึงพระเจ้านั้น คือ ขุมพลังและความสามารถอันยิ่งใหญ่ เพื่อบรรลุถึงความรอดที่พระเจ้าประทานให้
- เราภาวนาบ่อยเพียงใด โดยเฉพาะการภาวนานั้นเป็นเครื่องมือสำคัญของการเจริญชีวิตคริสตชนของเรา
- ประสบการณ์ของพระคัมภีร์ ประชากรของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมได้รอดปลอดภัยและเอาชนะผู้รุกรานด้วยการภาวนาของโมเสส เราคริสตชน พระสงฆ์ด้วย ในปัจจุบันเราภาวนาหรือไม่ อย่างไร

- ถ้าพระเจ้าคือพระเจ้าเที่ยงแท้ที่เราเชื่อ ที่เราได้ดำเนินชีวิตในพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่ง
ที่คริสตชนนักรำพึงเป็นพิเศษคือ เราสวดภาวนาเสมอ ไม่หยุดหย่อนหรือไม่
- “เราพูดกับพระเจ้าเมื่อเราสวดภาวนา พระเจ้าพูดกับเราเมื่อเราอ่านพระวาจา” (นักบุญ
เอากุสติน) เราได้ใช้พระคัมภีร์ เป็นเครื่องมือภาวนาเพื่อให้เราได้สนทนากับพระเจ้าหรือ
เปล่า
- จะดีไหมถ้าเราคริสตชนโดยตลอดสัปดาห์นี้ และตลอดไป จะใส่ใจ และฟื้นฟูเรื่องการ
ภาวนาเสมอ ๆ ไม่หยุดหย่อน คือ ภาวนาร่วมกันในครอบครัว เข้า คำ ภาวนาก่อนหลัง
อาหาร ฯลฯ